

Türkiye Bir Katliamlar Ülkesi

Erman Ata Uncu – Radikal

http://www.radikal.com.tr/hayat/turkiye_bir_katliamlar_ulkesi-1186487

Pazartesi, 14 Nisan 2014

‘Trans X İstanbul ’ ne kadarlık bir süreyi kapsıyor?

Maria Binder: Aslında çekimlere 10 yıl önce başladık ama o zaman başka bir film üzerine çalışıyorduk. Tabii ki önce başka bir konsept vardı. Ama sonra konsept değişti çünkü hayat da değişiyor. 2009’da Ebru Soykan’ın öldürülmesiyle trans cinayetlerine karşı bir film yapma kararı aldık. Ama para bulamadığımız için çekimlere başlayamadık. Sonra para bulduğumuzda da Mey sitesindeki problemler çıktı. Biz de oraya gitmeye karar verdik. Mey sitesindeki arkadaşlarımızın yanına ilk gittiğimizde önce nefret söylemleriyle başa çıkmaya çalışıyorlardı. Sonrasında sertleşti. Silahla saldırı ve evleri yakmaya kadar vardı iş.

Ebru Kırancı.: Sonrasında da çok genç bir trans arkadaşımız öldürüldü. Nefret söyleminin vardığı en son noktayı Mey sitesinde gördük. Nefret söylemiyle başlayan sürecin sonu cinayete varıyor. Oradaki arkadaşlarımız zaten daha öncesinde Cihangir’de, Pürtelaş’ta, Kurtuluş’ta yaşıyorlardı. O dönem Hortum Süleyman’la başlayan süreç bugün Avcılar’a kadar geldi. Oraları kaybettik, E-5’e çıkmaya başladık. Arkasından ölüm haberleri gelmeye başladı. Tam arkadaşlar Avcılar Mey sitesinde barınacak yer buldu derken Cihangir’de yaşadığımız senaryonun aynısı orada da yaşanmaya başladı. Ben bu filmi zaten görmüştüm. “Transları istemiyoruz, translar fuhuş yapıyor” itirazlarını... Ne saçmalıyorsunuz! Amaç başka: Rant... Para vardı işin ucunda. Translar oradan çıkarsa evlerinin değeri artacaktı. Aynı şeyi Tarlabası’nda görmedik mi? Tarlabası’nı sürekli esrar satılan, ‘fuhuş’ yapılan yer olarak gösterdiler. Neyin ‘fuhuşuysa’, o da ayrı bir mesele. Daha sonra Tarlabası’nı zenginlere sattılar. Translar gitsin, Avcılar’da da aynısı yaşanacak. Orada transların 14 evi vardı. Şimdi dört ev kaldı.

Peki bu dokuz sene zarfında hiç biraraya geldiniz mi?

Ebru K.: Maria sevgilim zaten, tabii ki biraradaydık.

Bu dokuz sene içinde neler değişti?

E.K.: Hiçbir şey... Nefret cinayetleri ne yazık ki artmaya devam ediyor.

Trans bireyler kentsel dönüşümün ilk mağdurlarından mı?

E.K.: Tabii ki... 85 – 86 Kazancı Yokuşu zamanına kadar gidebiliriz. Oralar bizim yaşadığımız alanlardı. Göreve gelen emniyet müdürleri önce seks işçilerine, trans kadınlara, sokak çocuklarına saldırmaya başladı. Habitat döneminde son raddeye geldi. Evlerimizin kapılarını söktürülüp Hortum Süleyman tarafından hurdacıya satıldı. Buradaki sistematik devlet politikasını görmek lazım bence... Azınlıkları yok saymak, ötekileri daha da ötekileştirmek...

'Trans X İstanbul'da öncesinde Mey sitesinin trans sakinleriyle çay içen, komşuluk ilişkisi kuran insanların birden translara tavır aldığını görüyoruz. Bu nasıl bir süreç?

M.B.: Almanya'nın özel bir faşizm tarihi vardır. Ve Yahudi soykırımı için şu söylenir: "Bu katliamı yapanlar arasında komşular da vardır"... Bunu burada da görüyorsunuz. Önce samimi davranan insanlar, çoğunluk başka bir şey söyleyince o tarafa katılıyor. Ve komşusundan bir düşman yaratıyor. Bu Türkiye'ye ve şimdiye özgü bir mekanizma değil yani...

E.K.: Toplumun iki yüzünü görüyoruz burada. Bülent Ersoy'u ayakta alkışlıyorlar ama başka birisine tu kaka diyorlar. Devlet katında da aynı şekilde... Bu ülkede transsan sanatçı mı olmak zorundasın? Benim sesim güzel değil, sanatçı değilim, aktivistim ama özünde insanım. Beni trans kimliğimle kabul etmek zorunda toplum, aile ve devlet...

Filmde çok özel anlar da var. Yıllar sonra ailenizin yanına gidiyorsunuz. İşin içine kamera girmesi nasıl etkiledi oradaki ruh halinizi?

E.K.: 30 senedir gitmek istiyordum ailemin yanına. Ama çekiniyordum. Sonunda Maria dedi, "Hadi gidelim, deneyelim" diye... Çünkü benim de uktelerim, özlemlerim var. Aslında ben de göçmen bir Kürt Alevi ailesindenim. Erzincanlıyım, oraya sürgün gelmiş bizimkiler. Sonra asimile olmuşlar vs. Benim aile tarihimde de bir sürü katliam var. Dersim'i unutmayalım. Türkiye bir katliamlar ülkesi. Önce bununla yüzleşmesi lazım. Trans katliamı da bunun içinde. Türk devletinin Kürtlerden, translardan, LGBTİ'lerden özür dilemesi lazım. Kamerayı çok fark edemedim o sahnelerde. Çünkü 30 sene sonra görünce annemi onunla çocuk gibi oynamak, kucaklaşmak istedim. Ama uzak davrandı bana. Çünkü alt katta oğlu vardı. Oğlunun da penisi vardı ve annem de o penise tapıyordu. Öyle bir toplumda yaşıyoruz.

Bir trans olarak yaşadığınız baskılar mı sizi aktivizme, siyasete yönlendirdi?

E.K.: Ben sol hareketin içinden gelen bir insanım zaten. Marksist – Leninist propagandadan dolayı gözaltına alınmışım. 85 yılından beri polislerle mücadele ediyorum. Hâlâ rüyamda evimi polis basarken görüyorum. Siz rüyanızda evinizi polisin bastığını görmüş müydünüz?

Polis ve baskıdan bahsetmişken siz bu filmi çekerken Gezi olayları başladı...

E.K.: Yeni nesil LGBTİ bireyler ve diğer gençler, Gezi'de şunu gördüler: Hak verilmez alınır... Bu noktada kendine solcuym, demokratım diyen insanlar da translara dışarıdan bakmadılar. Onlarla beraber mücadele ettiler.

Sol gelenekten gelen birisi olarak Türkiye'de solun translara bakışı hakkında neler söyleyebilirsiniz?

E.K.: Biraz değişim var. Sosyalist veya demokratım diyen partiler, tüzüklerine LGBTİ açılımını koyuyorlar. Ama şunu da yapmaları lazım: Parti içinde LGBTİ'lere karşı nefret söyleminin cezası ihraç olmalı. Tüzüğe koymakla, belediye meclisine aday göstermekle olmuyor. Elini taşın altına koyacaksın, trans milletvekili aday göstereceksin. Ben tabana ne söylerim kaygısını yaşamayacaksın. Ben tabanım zaten. Bu halkın çocuklarıyız, bu ülkede yaşıyoruz.

Siz bu seçimlerde HDP'den Beyoğlu İlçe Meclisi'ne aday gösterildiniz. Kaçınıcı sıradaydınız?

E.K.: Hiç problem yaşamadım, dördüncü sıradan aday gösterdiler. Ki 11 bin oy almışım. İyi... HDP daha yeni başladı. Üç dört sene sonrasında ancak Türkiye'yi kucaklayan bir parti olabilir. Ama şu andaki başlangıcında çok iyi gitti HDP.

Maria Binder'in annesi de bu süreçte hep yanınızda. O nasıl dahil oldu bu olaylara?

E.K.: Annesinin çok güzel bir cümlesi vardı. 87 yaşında Gezi'ye götürdük. Keşke Hitler'e de biz böyle karşı çıksaydık dedi.

M.B.: Annem Ebru'yla Almanya'da tanıştı. Türkiye'deki transların durumunu anlattığımızda bu mücadeleye katıldı. O da kendi hayatında çok ayrımcılıklar yaşamış. Çocukken babası sürekli "sen kızsın, hiçbir değer yok" diyormuş. Böyle travması var. Filmde onun bu travmaları üzerine konuşmuyoruz çünkü bu filmin başka bir meselesi var. Bu noktaya kadar trans kimlik üzerine düşünmemişti ama Ebru'yla tanıştıktan sonra cinsiyet kimlikleri üzerine düşünmeye başladı. Zaten aslında filmde anlatılan, sadece trans meselesi değil, toplumsal bir mesele...

Filmin bir yerinde boğazı kesilen trans arkadaşınızı ararken polisin "Bu tedavi edilebilir bir hastalık mı?" sorusuna maruz kalıyorsunuz. Bu noktada herhangi bir bilinçlenme mümkün mü?

Bu ülkede polisler de, savcılar da, hakimler de, Erdoğan da eğitilmeli... LGBTİ, trans birey, cinsel yönelim hakkında hepsi sıfırlar...

14 Nisan 21.30 Atlas, 15 Nisan 16.00 Feriye , 18 Nisan 19.00 Atlas 3 seanslarında izlenebilir.